ei märganud ta midagi märki, mis teda teistest oleks lahutanud: nende riided oliwad ühesuguſed, nad kõik punastaſiwad, nad kõik waataſiwad üles ja ſiis jälle maha. Kõigil oliwad piſikeſed ilusad käed, keegi ei lausunud sõnagi ega liigutanud sõrmeotſagi, et talle märku anda; neile pidi küll wist wäga walju käsk olema antud.

„Mis sa wiiwitad?“ müristas kuningas, „kui minule täna üks niisugune ilus abikaasa oleks antud, ma ei wiiwitaks silmapilkugi, et teda kaenlasse suruda!“

Üsna segaselt sammus prints weel korra rea eest mööda; see kord märkas ta midagi muutust. Kui ta ühest kõige ilusamast neiust mööda läks, lehwis õrn naeratus neiu näost üle, kuna tema kõrwal seiswa neiu nägu, mis mitte wähem ilus ei olnud, nagu wähe tusaseks läks.

„Et üks nendest minu naene on,“ sõnas prints iseeneses, „see on kindel, aga kumb?“ Üks nendest naeratas! Kas mitte sarnasel kool iga naesterahwas ei saaks naeratama, kui ta abikaasa talle läheneb? Aga kas ta naeratus ka mitte rahulemist ei wõinud awaldada, et prints mitte teda ei walinud ja tema sellega printsi wõimalikku surmakorral mitte kaassüüdlane ei ole? Sellewastu jälle: kas sarnasel korral mitte iga naesterahwas tusaseks ei saa, kui ta abikaasa talle läheneb, ilma et tema õigust nõuaks? — Kas ei peaks mitte ta otsaesine wähe kipra minema, kas ei peaks ta mitte iseenesele ütlema: „mina olen see, kas sa seda ei tea, ei tunne? Tule!“ Ei ole ta mitte abielus, kes ei saa ta siis mitte pabaseks, kui üks wõõras mees tema pääle waatab, kes ei saa ta siis mitte iseeneses ütlema: „ära wiiwita minu juures, sinu oma on wähe edasi poole, on teine kohe — kolmas — neljas! — ära jää mitte seisma!“

Aga siis: minu abikaasa ei ole minu nägu weel näinud — eks ta saaks naeratama, kui talle meeldin, eks tusaseks saama, kui talle ta abikaasa nägu mitte ei meeldi? Naeratus meelitab armastajat juurde, tasane olek on wiiwitajale ettekeiteks! — Naeratus.

„Nüüd kuule mu wiimast sõna!“ hüüdis kuningas walju häälega. „Kui sa kümne sekundi jooksul oma abikaasat mitte reast wälja ei ole toonud, peab ta kohe leseks jääma!“ Ühtlasi astus mõõgamees ta juurde ja sosistas: „Ma olen siin!

Prints ei tohtinud enam kauem wiiwitada ta astus edasi ja wõttis ühe neiu käest kinni. Waljusti lõlasiwad kellad waljusti hõiskas rahwas; kuningas läheneb ja soowis printsile õnne, sest see oli oma õige abikaasa reast wälja walinud.

Noh siis, räägis ametnik wiie wõõramaa saadiku wastu edasi: kui teie oma keskel wälja arwate, kumba neiud prints walis, seda, kes naeratas, wõi seda, kes tusase näo tegi, siis tahan teile ütelda, kes lahti tehtud ukſest wälja tuli: neiu wõi tiiger!“

Kõige wärskemate sõnumite järele ei ole wiis wõõrast weel praegugi otsust anda teadnud.

Ja sina, lugeja? Suudad sa mulle tulewa aastani selle küsimise pääle kostust, õiget kostust anda? Katsu!

Seda ja teist.

Kartohwli jubileum. 5. januaril 1896 on 300 aastat sellest saadik mööda läinud, mil Franz Drake suri, kelle tegu see on, et kartohwlid Europas tuttawamaks saiwad. Praegu, mil kartohwel rahwale kõige tähtsamaks toiduaineks on, ei suuda seda mõteldagi, et ta enam kui kolmesaja aasta eest Europas alles täitsa tundmata oli. — Kar-